

UZASADNIENIE

Oskarżony K. M. był w związku partnerskim z M. G., z którego mają dwoje dzieci D. i D. rodz. M.. Po ustaniu związku oskarżony nie łożył na utrzymanie dzieci, nie odwiedzał ich, nie interesował się ich losem, nie zajmował się ich wychowaniem. M. G. wystąpiła z pozwem o alimenty, następnie alimenty te były podwyższone.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Wągrowcu z dnia 18 czerwca 2010r. w sprawie o sygnaturze akt III RC 114/10/1 orzeczono rentę alimentacyjną na rzecz małoletnich dzieci D. i D. rodz. M. w kwocie po 350,00 złotych miesięcznie, łącznie 700 złotych płatnych z góry do każdego 15 dnia kolejnego miesiąca do rąk matki małoletnich powodów M. G. począwszy od dnia 04.05.2010 r. w miejsce orzeczonych alimentów wyrokiem Sądu z dnia 13.04.2007 r. w sprawie III RC.33/07/1.

Jeszcze w 2007 r. M. G. wystąpiła do Komornika Sądowego w W. o egzekucję alimentów (vide akta sprawy II KMP 10/07). Kwota zobowiązań oskarżonego z tytułu alimentów na dzień 08.03.2018 r. o bezskuteczności egzekucji łącznie wynosi 85.955,64 złotych, w tym 75.980,64 złotych wypłaconych świadczeń z funduszu alimentacyjnego, 9.975,00 wypłaconych z zaliczek alimentacyjnych, 532,27 złotych należności wierzyciela egzekucyjnego. Egzekucja alimentów nie była skuteczna, alimenty były wypłacane z Funduszu Alimentacyjnego. M. G. jest w związku z S. S.. Nie pracuje zawodowo. Zarejestrowana jest w Powiatowym Urzędzie Pracy. Utrzymuje się z alimentów wypłacanych z funduszu, świadczenia 500 plus oraz dodatku rodzinnego.

W dniu 27.09.2017 r. wpłacono komornikowi kwotę 500,00 zł, w dniu 03.12.2017 r. kwotę 3100,00 zł. za listopad i grudzień 2016 oraz styczeń 2017 r., 04.12.2017 r. 500,00 zł. za październik 2016, 20.12.2017 r. 700,00 zł. za październik 2017, tytułem alimentów. Natomiast w dniach 28.06.2017r. wpłacono 350,00 zł, 03.08.2017 r. 50,00 zł, 17.08.2017 r. 50,00 zł, 18.09.2017 r. 50 złotych.

Oskarżony **K. M.** ma 41 lat. Kawaler. Ma dwoje dzieci ze związku z M. G.. Wykształcenie zawodowe, z zawodu kucharz. Od 30.06.2018 r. przebywał w jednostce penitencjarnej. Przed osadzeniem utrzymywał się z prac dorywczych i z tego tytułu osiągał dochód w wysokości 1300,00 złotych miesięcznie. Nie posiada większego majątku. Zdrowy, nie leczył się psychiatrycznie ani odwykowo. Karany (karta karna k. 40-41, w tym raz wyrokiem Sądu Rejonowego w Wągrowcu z dnia 24.11.2016 r. w sprawie II K 667/16 za czyn z art. 209§1 k.k.)

Powyższy stan faktyczny, Sąd ustalił na podstawie:

1. częściowo wyjaśnień oskarżonego K. M. (k. 37-38 w zw. z k. 86);
2. zeznań świadka M. G. (k. 14-15 w zw. z k. 87);

oraz dokumentów:

1. zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa wraz załącznikami (k.1-7 w zw. z k. 96);
2. dokumentacji z Powiatowego Urzędu Pracy (k. 8-9 w zw. z k. 96);
3. wyroku nakazowego Sadu Rejonowego w Wągrowcu z dnia 24.11.2016 r. w sprawie o sygnaturze akt II K 667/16 (k.12-13 w zw. z k. 96);
4. pisma Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wągrowcu z dnia 06.04.2018 r. (k. 24 w zw. z k. 96);

5. zaświadczenia Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wągrowcu z dnia 06.04.2018 r. (k. 25 w zw. z k. 96);
  6. postanowienia Sądu Rejonowego w Wągrowcu z dnia 16.03.2017 r. w sprawie III RC 33/07 (k. 26-27 w zw. z k. 96);
  7. wyroku Sądu Rejonowego w Wągrowcu z dnia 13.04.2007 r. w sprawie III RC 33/07/1 (k. 28-28v. w zw. z k. 96);
  8. wyroku Sądu Rejonowego w Wągrowcu z dnia 18.06.2010 r. w sprawie III RC 114/10/1 (k. 29 w zw. z k. 96);
  9. karty rozliczeniowej (k.30-31 w zw. z k. 96);
  10. karty karnej (k. 40-41, 58-61 w zw. z k. 96);
  11. notatki urzędowej (k. 42 w zw. z k. 96);
  12. potwierdzeń przelewów (k. 73-84 w zw. z k. 96);
- oraz akt komorniczych Kmp 19/07.

Oskarżony **K. M.** zarówno w toku przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym jak i przed sądem nie przyznał się do zarzucanego czynu. Oskarżony złożył wyjaśnienia przed sądem, w których podał, że na ile mógł płacił. Oskarżony rzeczywiście, o czym była mowa powyżej dokonywał wpłat tytułem alimentów, jednak zaległość była wyższa od równowartości 3 świadczeń okresowych – łączne wpłaty w okresie objętym zarzutem wynosiły 800,00 złotych a zatem zaległość wyniosła 2800,00 zł., ponieważ w tym okresie oskarżony powinien wpłacić przynajmniej 3500 zł na poczet alimentów. Natomiast zaległość za trzy miesiące to 2100 zł (3 x 700 zł). Poza tym jego zaległości alimentacyjne opiewają na kilkadziesiąt tysięcy złotych. Wyjaśnienia oskarżonego zasługują na wiarę jedynie częściowo, w takim zakresie w jakim korespondują z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym, a w szczególności dokumentami oraz zeznaniami świadka M. G., w pozostałym zakresie tłumaczenia podsądnego zmierzały li tylko do uniknięcia odpowiedzialności za popełnione czyny i były nieprzekonujące.

Sąd uznał za przekonujące zeznania **M. G.**. Jej zeznania te były spójne, spontaniczne i szczerze, a nadto korelowały z pozostałymi dowodami zebranymi w sprawie. W słowach świadków nie pojawiły się żadne symptomy, które mogłyby świadczyć o tym, że zeznania te były nieprawdziwe, nacelowane na obciążanie oskarżonego.

Sąd dał także wiarę zgromadzonym w sprawie dokumentom, albowiem zostały one wystawione przez kompetentne organy, na podstawie upoważnień ustawowych, a żadna ze stron, ani pochodzenia, ani autentyczności przedmiotowych dokumentów nie kwestionowała.

Sąd zważył, co następuje:

Oskarżonemu K. M. zarzucono popełnienie czynu z art. 209 §1 k.k. Zgodnie z tym przepisem kto uchyla się od wykonania obowiązku alimentacyjnego określonego co do wysokości orzeczeniem sądowym, ugodą zawartą przed sądem albo innym organem albo inną umową, jeżeli łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości stanowi równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych albo jeżeli opóźnienie zaległego świadczenia innego niż okresowe wynosi co najmniej 3 miesiące, podlega odpowiedzialności karnej. Przestępstwo z art. 209 § 1 k.k. jest przestępstwem trwałym, gdyż polega ono na wywołaniu i utrzymywaniu określonego skutku przestępczego. Stan ten utrzymuje sprawca swoim zaniechaniem, choć usunąć go może przez wykonywanie ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego.

W niniejszej sprawie przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało sprawstwo i winę oskarżonego, a zaproponowana przez oskarżyciela kwalifikacja była trafna. Oskarżony jak wynika z opisanego powyżej stanu faktycznego alimentów nie płacił regularnie, co spowodowało, iż zaległości alimentacyjne przekroczyły równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych. Reasumując Sąd uznał, że we wskazanym w wyroku okresie oskarżony uchylał się od płacenia alimentów.

Występek z art. 209 § 1 k.k. jest zagrożony karą grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku.

Sąd uznał jednak, że kara grzywny albo ograniczenia wolności nie może być orzeczona w realiach niniejszej sprawy. Na niekorzyść oskarżonego przemawiała uprzednia karalność za przestępstwa różnorodnej natury oraz że godził w dobro prawne o istotnym znaczeniu społecznym, tj. instytucję opieki i interes osób uprawnionych do alimentacji. Natomiast na korzyść, że oskarżony nie utrudniał biegu procesu.

Sąd uznał, że właściwą karą dla oskarżonego stanowić będzie jedynie kara pozbawienia wolności i w związku z powyższym Sąd wymierzył mu karę 5 miesięcy pozbawienia wolności.

W tych okolicznościach wymierzona w punkcie 1 wyroku kara stanowić będzie dla oskarżonego wystarczającą i nie nadmierną dolegliwość za popełniony czyn. Ukształtowany w ten sposób wymiar kary jest adekwatny do stopnia jego zawinienia i prawidłowo, zdaniem sądu, spełniać będzie wymogi zarówno prewencji ogólnej jak i szczególnej. Kara winna przyczynić się do kształtowania właściwej postawy społecznej i wdrażać poczucie obowiązku wobec dzieci, brak obowiązkowości w tym względzie jest w kraju nagminny. To rodzice nie państwo powinni w pierwszej kolejności, czynić starania o utrzymanie i wychowanie dzieci oraz zapewnienie im edukacji, zaspokojenie tak ich potrzeb biologicznych jak wyżywienie, ubranie i zamieszkanie jak i potrzeb kulturalnych, sportowych itp. Dzieci stanowią bowiem przyszłość społeczeństwa, nie powinny cierpieć z powodu narażenia na brak możliwości uzyskania właściwej opieki i odpowiednich warunków egzystencji. W ocenie sądu kara określona w punkcie 1 wyroku stanowi dla oskarżonego największą szansę na resocjalizację, skorygowanie postawy wobec społeczeństwa oraz pogłębienie respektu dla norm moralnych i prawnych, spełni ona funkcję nie tylko prewencyjną, ale i represyjną. Zdaniem sądu zastosowany wobec oskarżonego wymiar kary nie wykracza poza rzeczywistą potrzebę, ale też nie jest nadmiernie łagodny, zaspokaja więc poczucie sprawiedliwości społecznej. Jest nadto wszak oczywiste, że w sprawie brak jest podstaw do zastosowania dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary. Postawa oskarżonego wobec norm prawnych jest bowiem naganna, nie daje żadnej gwarancji, że oskarżony pomimo pozostawania na wolności, nie popełniłby kolejnego przestępstwa. W tej sytuacji sąd uznał, że tylko odbywanie takiej kary może wywołać jakąkolwiek zmianę postępowania oskarżonego, zwłaszcza jeżeli zważy się uprzednią wielokrotną karalność podsądnego. Na stopień społecznej szkodliwości jego czynu wpływał obciążająco zakres ignorowanego obowiązku - brak zaspokojenia w pełnym zakresie potrzeb dzieci odpowiadających łącznie kwocie 700 zł. Z tych powodów potencjalnie czyn oskarżonego groził wyrządzeniem dużej szkody, tym bardziej, gdy uwzględnia się, że uprawnionym do alimentacji były osoby małoletnie, znajdujące się w trudnym wieku dorastania.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd w punkcie 2 wyroku zwolnił podsądnego od obowiązku poniesienia kosztów sądowych, gdyż oskarżony ma znaczne zobowiązania finansowe, nie osiąga wysokich dochodów.

SSR Dariusz Ratajczak